

Arrest

nr. 248 404 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2018 werd ingediend door (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel op 07.12.2015. Op 28.04.2016 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Portugal bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van Portugal. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.04.2016. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Portugal te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 29.11.2018 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 04.07.2019 een negatieve beslissing, zeven maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt, en op 04.11.2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 26.06.2020. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien opnieuw illegaal op het grondgebied. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging Indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn biologische vader in België zou verblijven, zijn enige nog beslaande band in de hele wereld. Echter, deze bewering kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel liddelijke verwijdering van het grondgebied. Verder merken we op dat betrokkene de familieband niet bewijst. Een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van zijn vader op het Belgische grondgebied en dat hij een DNA test zal laten uitvoeren, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in Angola nog verschillende familieleden heeft waaronder zijn moeder, twee broers en twee zussen. In huidig verzoekschrift haalt betrokkene aan dat zijn moeder overleden is maar hij legt hiervan geen enkel bewijs en evenmin maakte hij hiervan melding bij het CGVS,

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en goede zeden en dat hij over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang en integratie (met name het feit dat hij sinds 2015 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn, dat hij taalcursussen gevolgd zou hebben, dat hij een werkbelofte zou hebben, dat hij zich dus verder zou kunnen ontwikkelen en niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat hij verschillende integratiecursussen gevolgd zou hebben die zijn kansen op tewerkstelling zouden verhogen en in de mogelijkheid zou zijn om in zijn eigen behoeften te voorzien en dat hij hier sociale banden opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nt 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorgelegd met betrekking tot zijn vermeende integratie.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 09.07.2018 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 07.12.2015 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.3. Op 22 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer :(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees

Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, onder anderen het rechtszekerheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte). De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“Eerst onderdeel: schending van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel op 07.12.2015. Op 28.04.2016 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Portugal bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van Portugal. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.04.2016. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Portugal te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 29.11.2018 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 04.07.2019 een negatieve beslissing, zeven maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. En op 04.11.2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 26.06.2020. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien opnieuw illegaal op het grondgebied. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De eiser heeft huidig verzoekt tot verblijfsvergunning op 9 juli 2018 ingediend. Zijn verzoek tot internationale bescherming was toen nog in behandeling, tot de verwerping van dit verzoek door een arrest van Uw Raad op 30 oktober 2019.

Op het moment dat de aanvraag tot verblijf ingediend werd, en tot eind oktober 2019, was de eiser bijgevolg wel toegestaan tot het tijdelijke verblijf en houder van een werkvergunning.

Met is bovendien enkel pas op 26 juni 2020 dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou genomen hebben geweest (maar niet betekend).

Het is enkel omwille van de laattijdigheid in de behandeling van huidige aanvraag door de verwerende partij dat de eiser ondertussen niet meer toegestaan is om een lucratieve activiteit uit te oefenen.

De motivering van de bestreden beslissing betreffende de socio-economische integratie van de eiser is bijgevolg gegrond op verkeerde overwegingen, zodat de beslissing niet in feit noch in recht duidelijk gemotiveerd is.

De verwerende partij heeft bijgevolg het artikel 9bis van de vreemdelingenwet evenals de motiveringsplicht miskent.

Tweede onderdeel: schending van de draagwijdte van een akte

Bestreden beslissing stelt dat:

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn biologische vader in België zou verblijven, zijn enige nog bestaande band in de hele wereld. Echter, deze bewering kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van

de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verder merken we op dat betrokkene de familieband niet bewijst. Een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van zijn vader op het Belgische grondgebied en dat hij een DNA test zal laten uitvoeren, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in Angola nog verschillende familieleden heeft waaronder zijn moeder, twee broers en twee zussen. In huidig verzoekschrift haalt betrokkene aan dat zijn moeder overleden is maar hij legt hiervan geen enkel bewijs en evenmin maakte hij hiervan melding bij het CGVS.

Verwerende partij beweert dat de eiser nog zijn moeder in Angola zou hebben. Hij zou niet bij het CGVS hebben verklaard dat zijn moeder overleden is.

Door dit te beweren, miskent de motiveringsplicht en de draagwijdte van het verslag van het onderhoud bij het CGVS.

In tegenstelling met wat de verwerende partij stelt, heeft de eiser wel verklaard bij het CGVS tijdens zijn persoonlijke onderhoud dd. 19 juni 2019 dat zijn moeder in oktober 2016 overleden was (stuk 3).

Indien de verwerende partij zou verwijzen naar het onderhoud van de eiser bij de DYZ, stelt de eiser vast dat dit onderhoud op 19 januari 2016 (stuk 4), voor het overleden van zijn moeder, zodat hij inderdaad geen melding zou hebben kunnen maken...

Derde onderdeel: schending van het zorgvuldigheidsprincipe

In haar beslissing, beweert de verwerende partij dat de familiale situatie van de eiser geen buitengewone omstandigheden vormt gezien de aangeroepen elementen vormen geen belemmering aan een "tijdelijke verwijdering" van de eiser.

Verwerende partij houdt geen rekening met de huidige sanitaire crisis en analyseert niet in welke maat deze crisis zou een (tijdelijke) terugkeer naar herkomstland van de eiser bijzonder moeilijk maken.

De eiser kreeg niet de opportuniteit om dit element uitdrukkelijk te roepen, gezien zijn aanvraag voor de sanitaire crisis werd verworpen, door een beslissing dd. 13 maart 2020. Indien die beslissing op 21 september 2020 ingetrokken werd, werd rechtstreeks een nieuwe beslissing genomen, zodat de eiser niet de opportuniteit kreeg om zijn verzoek te actualiseren.

Bovendien de huidige sanitaire crisis is een element van openbare kennis, zodat de verwerende partij moest rekening houden met die situatie.

In casu, laat de bestreden beslissing niet toe te begrijpen in welke maat de eiser tijdelijk zou zich kunnen vestigen en dat, bijgevolg, er geen inmenging in zijn recht op privé en familieleven zou bestaan, terwijl een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is wegens de huidige sanitaire crisis.

Verwerende partij heeft bijgevolg de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Vierde onderdeel: schending van de motiveringsplicht en van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij betreffende de familiale situatie van de eiser en zijn integratie dat:

De elementen van lang en integratie (met name het feit dat hij sinds 2015 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn, dat hij taalcursussen gevolgd zou hebben, dat hij een werkbelofte zou hebben, dat hij zich dus

vorder zou kunnen ontwikkelen en niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat hij verschillende integratiecursussen gevolgd zou hebben die zijn kansen op tewerkstelling zouden verhogen en in de mogelijkheid zou zijn om in zijn eigen behoeften te voorzien en dat hij hier sociale banden opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorgelegd met betrekking tot zijn vermeende integratie.

De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom dit element geen buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen.

De Raad van State heeft al gesteld dat een bepaald feit zowel als een buitengewone omstandigheden als een motief "ten gronde" kon beschouwd worden (RvS 73 025 van 9 april 1998).

liet feit dat bepaalde elementen mogen evenals motieven ten gronde vormen belemmert niet de verwerende partij te analyseren of deze als buitengewone omstandigheden mogen beschouwd worden. De motivering is bijgevolg niet afdoend.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg de draadwijdte van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenals de motiveringsplicht."

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991, de Terugkeerrichtlijn, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het EVRM schendt.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat de motivering van de eerste bestreden beslissing betreffende de socio-economische integratie gegrond is op verkeerde overwegingen, zodat de beslissing niet in feite noch in rechte duidelijk gemotiveerd is, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.1.9.

Waar de verzoekende partij stelt dat de eerste bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen in welke mate zij zich tijdelijk zou kunnen vestigen daar een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is wegens de huidige sanitaire crisis, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.1.12.

Betreffende de stelling dat de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen waarom haar familiale situatie en haar integratie geen buitengewone omstandigheid vormen, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 3.1.13.

Uit het verzoekschrift blijkt daarnaast dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.5. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt in een eerste middelonderdeel dat zij een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op 9 juli 2018, dat haar verzoek tot internationale bescherming toen nog in behandeling was, tot de verwerping van dit verzoek door een arrest van de Raad op 30 oktober 2019, dat zij op het moment dat de aanvraag om verblijfsmachtiging werd ingediend en tot eind oktober 2019 bijgevolg wel toegestaan was tot een tijdelijk verblijf en houder van een werkvergunning, dat het bevel bovendien pas op 26 juni 2020 zou genomen zijn geweest, maar niet betekend, dat het enkel omwille van de laattijdigheid van de verwerende partij in de behandeling van de huidige aanvraag is dat zij ondertussen niet meer is toegestaan om een lucratieve activiteit uit te oefenen, dat de motivering van de bestreden beslissing betreffende de socio-economische integratie bijgevolg gegrond is op verkeerde overwegingen, zodat de beslissing niet in feite noch in rechte duidelijk gemotiveerd is.

3.1.8. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de motieven van de eerste bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel op 07.12.2015. Op 28.04.2016 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Portugal bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van Portugal. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.04.2016. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Portugal te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 29.11.2018 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 04.07.2019 een negatieve beslissing, zeven maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt, en op 04.11.2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 26.06.2020. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien opnieuw illegaal op het grondgebied. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Verder blijkt dat in de eerste bestreden beslissing over de socio-economische integratie wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie, met name het feit dat de verzoekende partij sinds 2015 onafgebroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij uitstekend geïntegreerd zou zijn, dat zij taalcursussen zou hebben gevolgd, dat zij een werkbelofte zou hebben, dat zij zich dus verder zou kunnen ontwikkelen en niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat zij verschillende integratiecursussen zou hebben gevolgd die haar kansen op tewerkstelling zouden verhogen en in de mogelijkheid zou zijn om in haar eigen behoeften te voorzien, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden, dat volledigheidshalve wordt opgemerkt dat zij geen enkel stuk heeft voorgelegd met betrekking tot haar vermeende integratie.

3.1.9. Door te stellen dat zij op het moment dat de aanvraag om verblijfsmachtiging werd ingediend, en dit tot eind oktober 2019 toegestaan was tot een tijdelijke verblijf en houder was van een werkvergunning, dat het bevel bovendien pas op 26 juni 2020 zou genomen zijn geweest, maar niet betekend, dat het enkel omwille van de laattijdigheid in de behandeling van de huidige aanvraag door de verwerende partij is dat zij ondertussen niet meer is toegestaan om een lucratieve activiteit uit te oefenen, dat de motivering betreffende de socio-economische integratie bijgevolg gegrond is op de verkeerde overwegingen, zodat de beslissing niet in feite noch in rechte duidelijk gemotiveerd is, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure, dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, de verzoekende partij geen *ipso facto* recht geeft op verblijf en dat de elementen van integratie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase worden behandeld. Zij

toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk zijn of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

De Raad herinnert de verzoekende partij eraan dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat het de verzoekende partij vrijstaat om tot dan haar aanvraag te actualiseren. Door louter te stellen dat de eerste bestreden beslissing laattijdig is, toont de verzoekende partij dit niet aan noch maakt zij hiermee aannemelijk dat de motieven van de thans bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

In de mate dat zij meent dat zij enkel omwille van de laattijdigheid in de behandeling van de huidige aanvraag ondertussen niet meer is toegestaan om een lucratieve activiteit uit te oefenen, gaat ze er vooreerst aan voorbij dat het gegeven dat zij tijdelijk in België kon verblijven en houder was van een werkvergunning het loutere gevolg was van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die overigens niet door de verzoekende partij worden weerlegd, wist de verzoekende partij dat dit verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins het feit dat zij houder was van een werkvergunning heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze omstandigheid bij haar overwegingen betreffende de socio-economische integratie. De Raad herhaalt dat het de aanvrager toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In het licht van het voorgaande wordt geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

3.1.10. In een tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij beweert dat zij in Angola haar moeder nog zou hebben, dat zij niet bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zou hebben verklaard dat haar moeder overleden is, dat door dit te beweren, de motiveringsplicht en de draagwijdte van het verslag van het onderhoud bij het CGVS wordt miskend, dat in tegenstelling met wat de verwerende partij stelt, zij bij het CGVS tijdens haar persoonlijk onderhoud van 19 (lees: 13) juni 2019 heeft verklaard dat haar moeder in oktober 2016 overleden was, dat indien de verwerende partij zou verwijzen naar het onderhoud van de eiser bij de dienst vreemdelingenzaken, zij vaststelt dat dit onderhoud op 19 januari 2016, voor het overlijden van haar moeder, plaatsvond, zodat zij er inderdaad geen melding zou van hebben kunnen maken.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn biologische vader in België zou verblijven, zijn enige nog beslaande band in de hele wereld. Echter, deze bewering kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel lijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verder merken we op dat betrokkene de familieband niet bewijst. Een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van zijn vader op het Belgische grondgebied en dat hij een DNA test zal laten uitvoeren, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in Angola nog verschillende familieleden heeft waaronder zijn moeder, twee broers en twee zussen. In huidig verzoekschrift haalt betrokkene aan dat zijn moeder overleden is maar hij legt hiervan geen enkel bewijs en evenmin maakte hij hiervan melding bij het CGVS.”

3.1.11. De verzoekende partij betoogt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, zij bij het CGVS tijdens haar persoonlijk onderhoud van 19 (lees: 13) juni 2019 heeft verklaard dat haar moeder in

oktober 2016 overleden was en legt ter staving een deel van het document “*notities van het persoonlijk onderhoud*” van het CGVS van 13 juni 2019 voor. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad aan het CGVS te kennen heeft gegeven dat haar moeder overleden is, doch merkt eveneens op dat de verzoekende partij met haar betoog voorbij gaat aan de overige motieven van de eerste bestreden beslissing waar omtrent het ingeroepen familieleven met de biologische vader in België wordt gesteld dat dit een bewering betreft, dat het hebben van familieleden in België haar geenszins ontslaat van de verplichting om haar aanvraag om machtiging in te dienen in het buitenland, dat dit element evenmin kan worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen, dat de verplichting om terug te keren bovendien slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, dat een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van haar vader op het Belgisch grondgebied en dat zij een DNA-test zal laten uitvoeren onvoldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van verwantschap, dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om terug te keren geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partij in Angola nog verschillende familieleden heeft waaronder twee broers en twee zussen. Voornoemde motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd of ontkracht, noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn. Deze motieven zijn voldoende om de eerste bestreden beslissing te staven, daar zij schetsen waarom het aangevoerde familie- en gezinsleven in België niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM, onderzocht of er sprake is van een beschermingswaardig gezins- en familieleven en of dit gezins- en familieleven een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Dat blijkt *in casu* niet het geval nu wordt gemotiveerd dat de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en haar vader, die ook in België zou verblijven, niet wordt aangetoond en dat de verplichting om terug te keren geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de verzoekende partij overigens nog verschillende familieleden in Angola heeft, waaronder twee broers en zussen. Dit wordt overigens door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist.

De motieven dat de moeder van de verzoekende partij in Angola is, dat de verzoekende partij aanhaalt dat haar moeder overleden is maar hiervan geen enkel bewijs voorlegt en dat zij hier evenmin melding van maakt bij het CGVS, zijn overtuigend bij de motivering dat het ingeroepen familie- en gezinsleven in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont weliswaar aan dat de motieven omtrent haar moeder niet correct zijn, doch zet in haar verzoekschrift op geen enkele wijze uiteen waarom het overlijden een invloed zou hebben op de beoordeling van haar familie- en gezinsleven in België als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nu de motieven omtrent de moeder van de verzoekende partij overtuigend zijn, is haar betoog hieromtrent niet dienstig. Immers kan kritiek op overtuigende motieven niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Bovendien en voor zover dient begrepen te worden dat de verzoekende partij in dit verband de schending opwerpt van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dient de Raad op te merken dat deze betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomsten en derhalve niet dienstig kunnen worden opgeworpen ten aanzien van de bestreden beslissing. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben derhalve een zuiver privaatrechtelijk karakter en zijn niet van toepassing op een administratiefrechtelijke procedure.

3.1.12. De verzoekende partij betoogt in haar derde middelonderdeel dat de verwerende partij beweert dat haar familiale situatie geen buitengewone omstandigheid vormt gezien het gaat om een ‘tijdelijke verwijdering’ maar geen rekening houdt met de huidige sanitaire crisis en niet analyseert in welke mate deze crisis een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk zou maken, dat zij niet de opportuniteit kreeg om dit element uitdrukkelijk in te roepen, gezien haar aanvraag voor de sanitaire crisis werd verworpen, door een beslissing van 13 maart 2020, dat die beslissing op 21 september 2020 werd ingetrokken en rechtstreeks een nieuwe beslissing werd genomen zodat zij niet de opportuniteit kreeg om haar verzoek te actualiseren, dat de huidige sanitaire crisis bovendien een element is van openbare kennis, zodat de verwerende partij rekening moest houden met die situatie, dat de bestreden beslissing *in casu* niet toelaat te begrijpen in welke mate zij zich tijdelijk zou kunnen vestigen en dat, bijgevolg, er geen inmenging in haar recht op privé- en familieleven zou bestaan, terwijl een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is wegens de huidige sanitaire crisis.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar toekwam om duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen of het haar moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland aan te vragen. De Raad herhaalt dat de gemachtigde niet zelf moet onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij rekening moest houden met de huidige sanitaire crisis, daar dit een element van openbare kennis is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de sanitaire crisis een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij in de periode tussen de beslissing van 13 maart 2020 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard en de intrekking van deze beslissing op 21 september 2020 een dergelijke nieuwe aanvraag heeft ingediend.

Betreffende de stelling dat de verwerende partij met betrekking tot het aanvoeren van haar familiale situatie als buitengewone omstandigheid stelt dat dit geen belemmering vormt voor een tijdelijke terugkeer, doch dat zij geen rekening houdt met de huidige sanitaire crisis en niet analyseert in welke mate deze crisis een terugkeer naar het herkomstland moeilijk zou maken, dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen in welke mate zij er tijdelijk zou kunnen verblijven, zodat er geen inmenging is in het recht op een privé- en familieleven, terwijl een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is vanwege de huidige sanitaire crisis, herhaalt de Raad dat het de verzoekende partij toekomt aan te tonen welke omstandigheden haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag niet verwezen of nog niet kunnen verwijzen naar de pandemie, waardoor het de verwerende partij ook niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij, gelet op de huidige sanitaire crisis, op kennelijk onredelijke wijze het tijdelijke karakter van een verwijdering om een aanvraag in te dienen en het tijdelijke karakter van een scheiding met familieleden benadrukt, bij de opgeworpen omstandigheid dat zij in België een familieleven heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij dit geenszins aantoont. Zij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat gelet op de huidige sanitaire crisis een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk of onmogelijk is, noch dat het gelet op de huidige sanitaire crisis niet zou gaan om een tijdelijke scheiding.

De verzoekende partij maakt in die zin geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.1.13. In een laatste middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom haar familiale situatie en haar integratie geen buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen, dat de Raad van State al heeft gesteld dat een bepaald feit zowel als buitengewone omstandigheid als een motief ten gronde kon worden beschouwd, dat het feit dat bepaalde elementen motieven ten gronde vormen de verwerende partij niet belemmert te analyseren of deze elementen als buitengewone omstandigheden mogen worden beschouwd, dat de motivering bijgevolg niet afdoende is, dat de eerste bestreden beslissing de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent.

De verzoekende partij citeert in dit verband een deel van de eerste bestreden beslissing, met name wat volgt:

“De elementen van lang en integratie (met name het feit dat hij sinds 2015 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn. dat hij taalcursussen gevolgd zou hebben, dat hij een werkbelofte zou hebben, dat hij zich dus verder zou kunnen ontwikkelen en niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat hij verschillende integratiecursussen gevolgd zou hebben die zijn kansen op tewerkstelling zouden verhogen en in de mogelijkheid zou zijn om in zijn eigen behoeften te voorzien en dat hij hier sociale banden opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nt 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorgelegd met betrekking tot zijn vermeende integratie.”

3.1.14. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen.

Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen.

Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Er kan *in casu* niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij de ingeroepen integratie, de (familiale) banden en het langdurig verblijf van de verzoekende partij apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu de verzoekende partij met haar betoog niet *in concreto* aantoonde dat deze elementen, het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat niet enkel werd gemotiveerd dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden daar ze tot de gegrondheid behoren, doch wordt eveneens gemotiveerd waarom de elementen van integratie en de familiale banden niet aantonen dat het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen, waarbij er betreffende de integratie op wordt gewezen dat dit een vermeende integratie betreft daar er geen stukken worden voorgelegd en betreffende de familiale banden in België dat de verwantschap niet aangetoond is en bovendien een terugkeer naar het herkomstland geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig nadeel met zich meebrengt. Deze elementen werden aldus wel degelijk geanalyseerd in het licht van het al dan niet aantonen van buitengewone omstandigheden. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, noch dat deze in strijd zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.15. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen aannemelijk. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog aan dat er *in casu* sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

3.1.16. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 30 juni 2020), van de artikelen 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

3.2.1. De verzoekende partij licht, na een theoretisch betoog, het tweede middel toe als volgt:

“Het ministeriele besluit van 30 juni 2020 verbiedt uitdrukkelijk iedere reis van en naar België, die niet essentieel is.

Dit besluit werd genomen om de openbare orde en volksgezondheid.

De preambule van dit besluit herhaalt dat deze maatregelen zijn genomen conform het artikel 191 van het VWEU “dat het voorzorgsbeginsel in het kader van het beheer van internationale gezondheids crisissen en van de actieve voorbereiding van zulke potentiële crisissen verankert”.

Deze criteria van openbare orde, volksgezondheid, voorzorgsbeginsel in het kader van een zware gezondheids crisis komen duidelijk boven de criteria van procedure voor de toegang tot het grondgebied.

Door een beslissing te nemen die als gevolg heeft dat de eiseres bevolen werd om het Belgische grondgebied te verlaten om naar ander land te reizen, terwijl die reis niet essentieel is, worden de principes van voorzorg ingeschreven in het VWEU geschonden.

Deze verplaatsing heeft als gevolg een mogelijke verspreiding van de ziekte en brengt in het gevaar de volksgezondheid, zowel in Angola als in België.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg het MB van 30 juni 2020, het artikel 7 van de vreemdelingenwet evenals het artikel 191 van het VWEU.”

3.2.2. De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62 de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

Het tweede middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.2.3. Zoals de verzoekende partij betoogt, bepaalt artikel 18, §1 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 dat niet essentiële reizen vanuit en naar België verboden zijn. De verzoekende partij meent in dit verband dat het ministerieel besluit werd genomen voor de openbare orde en de volksgezondheid, dat door een beslissing te nemen die als gevolg heeft dat zij wordt bevolen om het Belgisch grondgebied te verlaten om naar een ander land te reizen, terwijl die reis niet essentieel is, de principes van voorzorg, omschreven in artikel 191 van het VWEU worden geschonden, dat de criteria van openbare orde, volksgezondheid en het voorzorgsbeginsel in het kader van een zware gezondheids crisis duidelijk boven de criteria komen van een procedure voor de toegang tot het grondgebied.

3.2.4. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat het bestreden bevel voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij maakt niet aannemelijk dat artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 noch de criteria van openbare orde, volksgezondheid en het voorzorgsbeginsel in het kader van een zware gezondheids crisis, het nemen van het bestreden bevel in de weg zou staan. Immers doen voornoemde criteria en het ministerieel besluit van 30 juni 2020 geen afbreuk aan het gegeven dat op grond van de artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel wordt afgeleverd aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

3.2.5. De verzoekende partij toont evenmin aan dat het bestreden bevel niet uitgevoerd kan worden. Zij toont immers op geen enkele wijze aan dat de thans bevolen terugkeer naar Angola moet aanzien worden als een niet-essentiële reis in de zin van artikel 18, §1 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020. In de eerste plaats moet hieromtrent worden opgemerkt dat de terugkeer van eigen onderdanen naar het land van herkomst niet valt onder de gebruikelijke betekenis van een “reis”. Voorts bevat het voornoemde ministerieel besluit geen enkele bepaling die aan derdelanders een verbod oplegt om terug te keren naar hun land. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat de terugkeer naar haar land van herkomst onder het toepassingsgebied valt van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat of op welke manier de uitvoering van het thans bestreden bevel in strijd zou zijn met “de principes van voorzorg ingeschreven in het VWEU”.

De Raad merkt bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat deze verplaatsing een mogelijke verspreiding van de ziekte als gevolg heeft en dat haar verplaatsing de volksgezondheid, zowel in Angola als in België, in gevaar brengt, toont zij vooreerst geenszins aan dat zij besmet is met de ziekte. Voorts toont zij ook niet aan dat tijdens haar de reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, zodat geenszins blijkt dat haar verplaatsing de volksgezondheid in België en Angola in gevaar brengt. In zoverre de verzoekende partij voor het uitvoeren van de tweede bestreden beslissing in België besmet zou raken met COVID-19, kan de Raad volstaan te herhalen dat het de verzoekende partij vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Een schending van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit verband een schending van artikel 191 van het VWEU aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij geen geldig paspoort voorlegt, voorzien van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER